

SOPOTNIK ZOLTÁN

Hon lakik

*„Hé-hó, politikusok,
hogy van a kurva anyátok?!”*

(Belga)

Leszerepelt, katolikus
csendben, egy hátára
fordult, fordított szarvas-
bogár.

Megyek kedvenc
templomom felé és
megijedek.

Tép a fény.

Most akkor én
gondolkodom, vagy
gondolkodnak
helyettem. Kérdőjel
nincs is? Próbálkozom.

Hogy akkor mi is
vagyon itten most?

Bárhová fordulok
csak a kétely,
az a furcsa kétely,
az az izgő-mozgó depressziós,
az a laza mágnés,
az a buzi akarnok,
szívműtétés, tapló
egyetemi professzor,
láncdohányos, fasiszta,
úrmagyar kétely,
csak az nincs.

Az a roncs arcú,
sötét burzsoá,
az a javíthatatlan
kényszeres.

Se szemben, se
szembogárban,
a lelket mint olyat
meg hagyjuk is.

A Retorikából
is örökre űzve van.

A fenyvesekben
jár a pátosz,
dombokon lebeg,
beteg kísértet.
Mezőkön ijesztgeti
a kislányokat.
És a városszéli
összeszerelő üzemben
mindenkit.

Vékony
képernyőkön
bőg.

Vért iszik és
prédikál.

Bankokat épít
Svájcban
bőrből, vénából,
hahó.

Sétapálca, álszakáll,
rögvéreb való.